

Sygn. akt II Ca 638/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Jerzy Dydo

SO Maciej Ejsmont

Protokolant: Elżbieta Janus

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt I C 1713/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 450 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

(...)

Sygn. akt II Ca 638/18

UZASADNIENIE

Apelacja jest bezzasadna.

Strona pozwana podniosła w apelacji wyłącznie zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, ani nie zmienił ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, a zatem uzasadnienie wyroku zgodnie z art. 387§2¹ kpc zawierać będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Nietrafny jest zarzut apelacji naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 422¹§1 c w związku z art. 123§1 poprzez błędne przyjęcie, że rozszerzone przez powódkę w toku procesu roszczenie o zadośćuczynienie o dalszą kwotę 5000zł, nie uległo przedawnieniu, podczas gdy doszło do przedawnienia tego roszczenia, jako zgłoszonego po upływie

trzyletniego terminu przedawnienia. Generalnie można się zgodzić z twierdzeniem strony pozwanej, że przerwę przedawnienia i jej zakres warunkuje żądanie określone co do wysokości. Taki kierunek wykładni art. 123§1 pkt 1 kc potwierdza przywołane przez skarżącą w apelacji orzecznictwo sądowe oraz poglądy doktryny. Reguła ta nie musi mieć jednak zastosowania w każdym przypadku. Przykładowo nie stosuje jej się w sporach o zachówek (wyrok SN z 17 kwietnia 2009 III CSK 298/08) jak i w roszczeniach odszkodowawczych, co do których nie można już przy wniesieniu pozwu określić całej szkody (wyrok SN z 6 kwietnia 2011 I CSK 684/09). Sąd Okręgowy podziela stanowisko SN wyrażane w wyroku z dnia 17 sierpnia 2016 I PK 234/15, że taka sytuacja może wystąpić także w przypadku żądania zadośćuczynienia, co wynika ze specyfiki szkody niematerialnej i formy odszkodowania. Zadośćuczynienie kompensować ma krzywdę po uszkodzeniu ciała lub rozstroju zdrowia, które same w sobie jako skutki deliktu mogą być zmienne. Już choćby z tej przyczyny krzywda nie jest od razu mierzalna tak jak szkoda majątkowa. Chodzi o ustalenie pogorszenia stanu zdrowia, a dopiero potem samej krzywdy, w tym jej skali, następstw, dokuczliwości, czasu trwania leczenia. Poza tym zadośćuczynienie jest świadczeniem jednorazowym, którego zapłata ma kompensować szkodę aktualną i jej przewidywalne zwiększenie. Jeżeli taki sposób ustalenia zadośćuczynienia wynika z prawa materialnego, czyli jednorazowej kompensaty szkody niematerialnej, a przy tym sąd nie może orzekać ponad żądanie (art. 321 kpc), to przemawia to za taką wykładnią przepisów o przedawnieniu, która pozwalałaby nie zawęzić przerwy przedawnienia tylko do zgłoszonej pierwotnie kwoty zadośćuczynienia. Przerwa przedawnienia powinna wówczas obejmować i tę wartość zadośćuczynienia, którą poszkodowany może uzyskać po ustaleniu w sprawie okoliczności ostatecznie decydujących o wysokości tego świadczenia.

Należy przypomnieć, że w przedmiotowej sprawie powódka zgłosiła żądanie zapłaty przez ubezpieczyciela zadośćuczynienia w wysokości 30000zł w dniu 3 października 2013r. W piśmie z dnia 17 października 2013r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty zadośćuczynienia uznając, że uszkodzenia samochodu powódki były tak znikome, że nie mogła ona doznać wskazywanych obrażeń ciała i zadośćuczynienie się jej w ogóle nie należy. Mimo odwołania powódki, strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko o braku podstaw do wypłaty odszkodowania i w dniu 10 lutego 2014r. ostatecznie odmówiła wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania.

Termin przedawnienia roszczeń do ubezpieczyciela z odpowiedzialności cywilnej został uregulowany w art. 819§2 kc. Roszczenia poszkodowanego do ubezpieczyciela z (...) o odszkodowanie i zadośćuczynienie przedawniają się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynika z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. W przedmiotowej sprawie terminu przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie i odszkodowanie wynosił 3 lata zgodnie z art. 442¹§1 kc. Przerwa biegu terminu przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela została zmodyfikowana w przepisie art. 819§4 kc. Zgodnie z tym przepisem bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia.

Skoro powódka zgłosiła roszczenie o zadośćuczynienie i odszkodowanie ubezpieczycielowi w dniu 3 października 2013r. to od tego momentu nastąpiła przerwa biegu przedawnienia. Przedawnienie roszczenia powódki zaczęło biec od nowa z chwilą ostatecznej pisemnej odmowy wypłaty świadczenia przez ubezpieczyciela tj. od 10 października 2014r. Pozew został wniesiony przez powódkę 3 sierpnia 2015r. roszczenie o zadośćuczynienie i odszkodowanie nie było w tym momencie więc przedawnione. Wprawdzie powódka określiła swoje

Sygn. akt II Ca 638/18

- 3 -

żądanie o zadośćuczynienie na kwotę 7000zł, ale zastrzegła w uzasadnieniu pozwu prawo do rozszerzenia roszczenia po wydaniu opinii biegłych. Zamiarem powódki nie było więc ograniczanie roszczeń odszkodowawczych i zadośćuczynienia do kwot oznaczonych w pozwie. Zastrzegając prawo do dochodzenia wyższego niż w pozwie zadośćuczynienia powódka wyraziła wolę uzyskania zadośćuczynienia odpowiedniego do rozmiaru krzywdy. W

sprawie konieczne było przeprowadzenia opinii czterech biegłych różnych specjalności aby ustalić nie tylko wysokość należnych powódce świadczeń, ale nawet samą zasadę odpowiedzialności ubezpieczyciela. W tej sytuacji należy przyjąć, że zgłoszenie dopiero po przeprowadzeniu dowodów z opinii biegłych przez powódkę dalszego żądania o zapłatę 5000zł z tytułu zadośćuczynienia w dniu 30 marca 2018r. było jedynie modyfikacją żądania pozwu w znaczeniu procesowym, a nie zmianą powództwa w znaczeniu materialnoprawnym wywierającą skutki w zakresie przedawnienia roszczenia. Sąd Rejonowy prawidłowo więc uznał, że również roszczenie powódki o zapłatę dalszych 5000zł tytułem zadośćuczynienia nie uległo przedawnieniu.

Z powyższych względów na podstawie art. 385 kpc apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

(...)